

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย การศึกษาทักษะการตีลูกโด่งหน้ามือกีฬาแบดมินตัน วิชาพลศึกษา โดยการใช้การสอนแบบ
สาธิต นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา

ชื่อผู้วิจัย นายธวัชชัย จิตรบุญ

ปีการศึกษา 2567

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อพัฒนาทักษะการเล่นแบดมินตัน ในการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์
แฮนด์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา ประจำปีการศึกษา 2566 จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
คือ แบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ กีฬาแบดมินตัน

การทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 13 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 คน คิด
เป็นร้อยละ 52.17 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 47.83 ไม่ผ่าน

การทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 23 คนผ่านเกณฑ์ จำนวน 17 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน คิด
เป็นร้อยละ 86.96 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 13.04 ไม่ผ่านแสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการตีลูกโด่ง
หน้ามือ โฟร์แฮนด์ ที่ดีขึ้นในกีฬาแบดมินตัน

ผลการวิจัยพบว่า เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ ได้คู่ระยะห่าง 3
เมตร ของนักเรียน

การทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์จำนวน 19 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 4 คนคิด
เป็นร้อยละ 69.57ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 30.43ไม่ผ่าน

การทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 20 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 3 คนคิด
เป็นร้อยละ 91.30 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 8.70 ไม่ผ่าน แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการตีลูกโด่งหน้า
มือ โฟร์แฮนด์ ได้คู่ ที่ดีขึ้นในกีฬาแบดมินตัน

สารบัญ
หน้า

บทคัดย่อ	(1)
กิตติกรรมประกาศ.....	(2)
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	1
ขอบเขตของการวิจัย	1
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	1
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
1. ความหมายของพลศึกษา	4
2. ความสำคัญของพลศึกษา	5
3. ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับแบบฝึก	6
4. แนวคิดและทฤษฎีการเล่นลูกสองมือล่าง.....	14
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	15
3 วิธีการดำเนินงานวิจัย	17
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	17
เครื่องมือในการวิจัย	17
การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	20
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	20
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	21
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	21
5 สรุปผลการวิจัย	22
สรุปผลการวิจัย	22
อภิปรายผลการวิจัย	23
ข้อเสนอแนะ	23
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	23
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	24
ภาคผนวก	25
บรรณานุกรม	31
ประวัติผู้วิจัย	32

บทที่ 1
บทนำ
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเปลี่ยนแปลงและความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คนในสังคมต้องปรับปรุงและพัฒนาตนเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางการศึกษาต้องปรับปรุงเพื่อให้คนมีความรู้ความสามารถให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นด้วยเหตุนี้การศึกษาจึงได้พยายามปรับปรุงหลักสูตรในระดับต่างๆให้ได้มาตรฐานเพื่อเป็นหลักในการนำไปใช้แก้ปัญหาและให้สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะของผู้เรียนซึ่งวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับมนุษย์มากโดยเฉพาะในส่วนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตเพราะวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ เป็นวิชาที่สร้างสรรค์จิตใจของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับความคิดตลอดจนกระบวนการทางร่างกายตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามทั้งสติปัญญาอารมณ์และทางสังคม อย่างไรก็ตามองค์ประกอบหนึ่งที่นับว่าสำคัญคือเรื่องทักษะการเล่นกีฬาของกีฬาประเภทนั้นๆ ถ้าผู้เรียนเรามีทักษะที่ดีหรือมีความเชี่ยวชาญ มีความชำนาญ ก็จะทำให้การฝึกและเล่นกีฬาส่งผลออกมาดีมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะของกีฬาแบดมินตัน (การตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์)
2. เพื่อพัฒนาบุคลิกท่าทางการเล่นกีฬาแบดมินตันของนักเรียน
3. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการพัฒนาทักษะการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ กีฬาแบดมินตัน

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา ประจำปีการศึกษา 2566

นิยามศัพท์เฉพาะ การพัฒนา หมายถึง ความเจริญก้าวหน้าโดยทั่ว ๆ ไป เช่น การพัฒนาชุมชน พัฒนาประเทศคือการทำสิ่งเหล่านั้นให้ดีขึ้น เจริญขึ้นสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ให้ได้ดียิ่งขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่า “การพัฒนา” เป็นกระบวนการของการเคลื่อนไหวจากสภาพที่ไม่น่าพอใจไปสู่สภาพที่น่าพอใจการพัฒนาเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่หยุดนิ่ง

ทักษะ หมายถึง ความสามารถความถนัดความชำนาญฝีมือความสามารถเฉพาะ

หลักการเล่นลูก การตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ หมายถึง

1. มือที่จะเล่นลูกมือบนต้องจับลูกโดยจับบริเวณหัวขนไก่ โดยข้างมือไปข้างหลังแล้วโยนลูกขึ้นแล้วเสริฟออกไปด้วยน้ำหนัก
2. บริเวณที่ลูกถูกไม้แล้วตี คือ บริเวณที่เสริฟจะทำให้การตีลูกโดยวิธีต่างๆ

3. การรู้จังหวะลูก รู้ความเร็ว รู้ทิศทาง และประมาณน้ำหนักของลูกแบดมินตันเป็นสิ่งสำคัญ อีกทั้งผู้เล่นต้องมีความสามารถในการเคลื่อนที่และการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์เป็นอย่างดี

บริเวณที่นิ้วมือสัมผัสลูกบอลขณะตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์

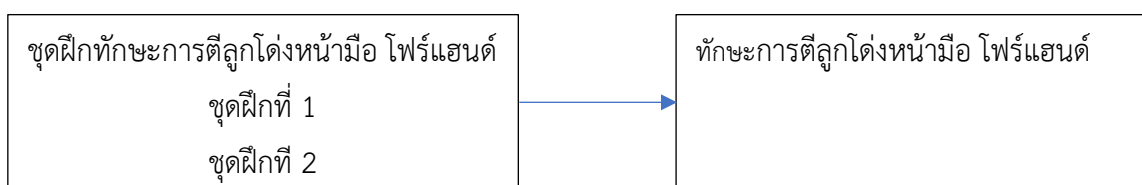
1. การจับไม้แบบการตอกตะปูแล้วโยนลูกขึ้น
2. การตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ลูกแบดออกไปโดยยกขอกขึ้นแล้วตีลูกชนไก่ออกไป

แบดมินตัน หมายถึง กีฬาที่เล่นโดยการตีลูกข้ามตาข่ายโดยแบ่งการเล่นเป็นแต่ละประเภท โดยการตีข้ามตาข่ายจุดมุ่งหมายการเล่นและการแข่งขันคือ การส่งลูกข้ามตาข่ายให้ตกลงในแดนฝ่ายตรงข้ามและป้องกันไม่ให้ทีมตรงข้ามส่งลูกข้ามตาข่ายมาตกในพื้นที่ของตน การเล่นเริ่มต้นเมื่อทำการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ โดยผู้เสิร์ฟส่งลูกหลังมือในกีฬาแบดมินตันให้ข้ามไปยังทีมฝั่งตรงข้าม การเล่นจะดำเนินไปจนกว่าลูกจะตกพื้น ฝ่ายเสิร์ฟจะเป็นฝ่ายรุกอีกฝ่ายเป็นฝ่ายรับ แต่ละทีมจะถูกลูกแบดมินตัน ได้คนละ 1 ครั้ง ครั้งในการส่งลูก ยกเว้นการถูกลูกการสกัดกั้นการชนะในแต่ละเซต (Winner of a Set) คือ ทีมที่ได้คะแนน 21 คะแนน และมีคะแนนนำฝ่ายตรงข้ามอย่างน้อย 2 คะแนน ในกรณีที่คะแนนเท่ากัน (20-20) ผู้ชนะเซตนั้นจะต้องมีคะแนนมากกว่า 2 คะแนน เช่น 22-24 หรือ 27-25 เป็นต้น การชนะในการแข่งขัน (Winner of a Match) คือทีมที่ชนะได้ 3 เซตก่อน ในกรณีที่ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะให้ถือเอาเซตที่ 5 เป็นเซตตัดสิน ทีมที่ทำคะแนนได้ 15 คะแนน และมีคะแนนนำฝ่ายตรงข้ามอย่างน้อย 2 คะแนน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทราบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา พัฒนาทักษะของแบดมินตัน (การตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์) เป็นอย่างไร
2. บุคลิกท่าทางการเล่นกีฬาแบดมินตันในการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ แบดมินตันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา
3. ทราบผลการใช้กิจกรรมการพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาแบดมินตันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา

กรอบแนวคิด ในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาทักษะการตีลูกโด่งหน้ามือ โฟร์แฮนด์ ของนักเรียน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้กรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

1. ความหมายของพลศึกษา
2. ความสำคัญของพลศึกษา
3. ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับแบบฝึก
4. แนวคิดและทฤษฎีการเล่นลูกสองมือล่าง
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ความหมายของพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548). พลศึกษา คือ การศึกษาแขนงหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการศึกษาแขนงอื่นๆ คือ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม จะต่างจากวิชาอื่นตรงที่วิธีการและสิ่งที่นำมาใช้ คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกาย หรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อในการเรียนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาให้มากที่สุด

จรินทร์ ธาณิรัตน์ (2524). กล่าวว่า การพลศึกษาคือ การศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวทางกาย (ที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่) เป็นสื่อกลาง (Medium) เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกาย (รูปร่าง) ทางจิตใจ ทางอารมณ์ ทางสังคม และพัฒนาการทางด้านคุณธรรม ตลอดจนการเป็นพลเมืองดีด้วย

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2540). ได้กล่าวถึง พลศึกษาเริ่มขึ้นสมัยกรีกโบราณ ชาวเอเธนและสปาร์ต่าเป็นกลุ่มคนที่สนใจต่อการออกกำลังกายมาก เขาเรียกกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติในสถานกายบริหาร ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของพลศึกษาที่ขณะนั้นเรียกว่า “ยิมนาสติก” (Gymnastics) ต่อมาในศตวรรษที่ 17 ความสนใจการออกกำลังกายมาเน้นที่การพัฒนาร่างกายมากขึ้นทำให้คำว่า “Gymnastics” เปลี่ยนมาเป็น “Physical Activity” ซึ่งหมายรวมถึงกิจกรรมทางร่างกาย

ความสำคัญของพลศึกษา

การสอนวิชาพลศึกษาจะได้ผลเหมาะสมและปฏิบัติหน้าที่ได้ถูกต้องเพียงใด เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพแค่ไหนนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับครูพลศึกษาและองค์ประกอบอื่น ๆ แล้ว ย่อมขึ้นอยู่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะหัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษานามัยและการสนับสนุนของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุน กำหนดนโยบาย กำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบรวมทั้งประเมินผลของการดำเนินงานของครูพลศึกษา คุณหญิงเกษมา วรวรรณ ณ อยู่ยง เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มอบนโยบายลงมาแล้วว่า จะสนับสนุนและส่งเสริมการกีฬาในโรงเรียนเป็นพิเศษ เพื่อหาเพชรเม็ดงาม ต่อไปนี้

ทุกโรงเรียนคงได้รับสัญญาณจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่จะต้องเพิ่ม "ชั่วโมงกีฬา" ขึ้นอีกในแต่ละวัน เพราะแต่เดิม หลักสูตรสถานศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีชั่วโมงพลศึกษา แค่ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ น้อยจนน่าใจหาย แต่ปัญหายู่ว่าจะทำอย่างไรที่จะให้นักเรียนได้เล่นกีฬาอย่างถูกต้องตามหลักวิชา ถูกต้องตามกฎกติกา มารยาท และถูกต้องตามวิทยาศาสตร์การกีฬา อันเนื่องมาจากโรงเรียนที่ กระจายอยู่ต่างจังหวัดโดยเฉพาะโรงเรียนเล็กๆ คงไม่มีครูพอที่จะดูแลเด็กเล่นกีฬา หรือครูไม่มีความถนัดในเรื่องกีฬา เมื่อ 3-4 ปีก่อนเคยมีข่าวว่ากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาจะจัดหาครูพลศึกษาไปให้ในโรงเรียนทั่วประเทศที่ไม่มีครูพลฯ แต่พูดกันไปพูดกันมาโครงการที่ว่าก็ล้มไป เด็กตามต่างจังหวัดโดยเฉพาะในชนบทก็คงเล่นกีฬาแบบตัวใครตัวมัน เล่นกันตามยถากรรมและเล่นกันตามบุญตามกรรมดั้งเดิม

แนวทางแก้ไข คือ การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาครูตามโรงเรียนที่ไม่ได้จบวิชาเอกพลศึกษา เพื่อให้เรียนรู้ในหลักวิชาของการเล่น การฝึกและกฎ กติกา มารยาทของกีฬาประเภทต่างๆโรงเรียนก็ต้องปรับเวลาในการเล่นกีฬาของเด็กเสียใหม่ เช่น เคยปล่อยให้เด็กเล่นกีฬาในตอนเที่ยงหลังกินข้าวกลางวันแล้ว ไม่ควรให้เด็กเล่นกีฬานัก ๆ อย่างฟุตบอล ตะกร้อ วอลเลย์บอล บาสเกตบอล ในตอนพักเที่ยง ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน แล้วหันมาจัดเวลาให้เด็กเล่นกีฬากันใหม่ คือ ชั่วโมงสุดท้ายในการสอนแต่ละวันเวลาประมาณ 14.30-15.30 น. ให้เด็กเล่นกีฬาเป็นกิจจะลักษณะโดยมีครูคอยเข้าไปคอยดูแลให้คำแนะนำและช่วยเหลือให้ทุกสนาม หากมีครูไม่เพียงพอหรือขาดความถนัด อาจใช้วิธีนำเด็กหนุ่มๆ ผู้ใหญ่หรือศิษย์เก่าของโรงเรียนที่อยู่ในหมู่บ้านที่เก่งกีฬาชนิดต่างๆ มาช่วยครูในโรงเรียนสอนกีฬาต่างๆ ที่ว่านี้ หรือไม่ก็เป็นช่วยกันดูแลช่วยกันฝึกทักษะให้เด็กรู้จักกฎ กติกา มารยาท เพื่อให้รู้จักระเบียบรู้จักหน้าที่ และความรับผิดชอบ โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่จะได้รู้จักและเคารพกฎหมาย กฎเกณฑ์ของบ้านเมือง รู้จักบทบาทหน้าที่ของพลเมืองที่ดี ประเทศก็จะเจริญก้าวหน้า เพราะผู้คนในชาติเป็นพลเมืองดี

หลักการแนวคิดเกี่ยวกับแบบฝึกและแบบทดสอบ

ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก

ได้มีผู้ให้ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะทางด้านกีฬาแบดมินตันไว้หลายท่าน ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543:1-2) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะ การคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหาการปฏิบัติของนักเรียน นิยมใช้ในกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงาน และพื้นฐานอาชีพ และกล่าวอีกว่า ความสำคัญของการฝึกฝนว่า เมื่อครูได้สอนแนวคิด หลักการให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นต่อไปครูต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำและรวดเร็วหรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อเกิดทักษะ นอกจากนี้แบบฝึกหัดยังเป็นสื่อการสอนทำขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนจนรู้และชำนาญ มีทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูใช้ในการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ รวมทั้งแบบฝึกยังเป็นอุปกรณ์การสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นมาก เพื่อฝึกฝนทักษะนักเรียน

หลังจากที่เรียนเนื้อหาไปแล้วช่วยทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เราทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ที่ได้เรียนมาแล้วฝึกให้เกิดความเข้าใจ กว้างขวางมากขึ้น แบบฝึกทักษะทางภาษาได้ทุก ๆ ด้าน ถ้านักเรียนมีโอกาสและเป็นสื่อการเรียนให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เกิดทักษะ มีความแตกฉานในบทเรียน จะเห็นได้ว่าแบบฝึกหัดเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ครูต้องให้แบบฝึกที่เหมาะสมเพื่อฝึกหลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนไปแล้วให้มีความรู้กว้างขวาง จึงถือว่าแบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ช่วยให้การสอนของครูประสบผลสำเร็จ แบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในกิจกรรมการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่ง มีไว้ให้นักเรียนฝึกฝน เพื่อเพิ่มทักษะภายหลังที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากบทเรียนปกติแล้ว แบบฝึกจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความรู้ความสามารถขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบฝึกเป็นสื่อที่ใช้ในการฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหากลุ่ม การปฏิบัติของนักเรียน นิยมใช้ในกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานและพื้นฐานอาชีพ นอกจากนี้ยังได้สรุปความสำคัญของการฝึกฝนว่า เมื่อครูได้สอนแนวคิด หลักการให้กับนักเรียน และนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นแล้ว ขั้นต่อไปครูต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกฝน เพื่อให้มีความชำนาญคล่องแคล่วแม่นยำและรวดเร็วหรือที่เรียกว่าฝึกฝนเพื่อเกิดทักษะ และแบบฝึกหัดเป็นสื่อการสอนที่ทำขึ้นมาเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาให้เข้าใจ ฝึกฝนจนรู้และชำนาญ มีทักษะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนั้นแบบฝึกหัดยังเป็นเครื่องช่วยบ่งชี้ให้ครูทราบว่า ผู้เรียนหรือผู้ใช้แบบฝึกมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และสามารถนำความรู้นั้นไปใช้ได้มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีจุดเด่นที่ควรส่งเสริมหรือมีจุดด้อยที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร แบบฝึกหัดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ครูใช้ในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะของนักเรียนในวิชาต่าง ๆ จากความหมายของแบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะที่ได้มีผู้กล่าวหรือสรุปไว้หลายคนตามที่ระบุข้างต้นสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะหรือแบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวาง แบบฝึกหัดจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจเร็วขึ้น ชัดเจน กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ จึงนับว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่ครูสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่จุดหมายได้อีกด้วย

ทฤษฎีการสร้างแบบฝึก

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544:91-92) กล่าวว่า การเรียนรู้ของธอร์นไดด์ว่า มีอยู่ 3 กฎดังนี้

1. กฎแห่งความพึงพอใจ หรือกฎแห่งธอร์นไดด์ สรุปว่า อินทรีย์จะหาในสิ่งที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ และจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่พึงพอใจ ธอร์นไดด์ได้เน้นถึงการใช้เทคนิคที่จะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียน เช่น การชม การให้รางวัล
2. กฎแห่งความพร้อม การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อผู้เรียนอยู่ในสภาพที่พร้อมจะเรียน หรือพร้อมที่จะทำกิจกรรม ความพร้อมในที่นี้รวมความถึงความพร้อมทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคมและอารมณ์

3. กฎแห่งการฝึกหัด ประกอบด้วยกฎที่สำคัญ 2 ข้อ คือ

3.1 กฎแห่งการใช้พฤติกรรมใดที่อินทรีย์มีการกระทำอยู่เสมอหรือมีการฝึกฝนอยู่เป็นประจำ ไม่ได้ทั้งช่วงไวนาน อินทรีย์ย่อมเกิดทักษะและกระทำพฤติกรรมนั้นได้ดี

3.2 กฎแห่งการไม่ใช้พฤติกรรมใดก็ตามที่อินทรีย์ทั้งช่วงไวนาน อินทรีย์ย่อมจะเกิดการลืม

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544:87) ยังได้กล่าวถึงทฤษฎีพฤติกรรมนิยมของ สกินเนอร์ ไว้ว่า มีความเชื่อมั่นในเรื่องของการเสริมแรง พฤติกรรมใดก็ตามถ้าได้รับการเสริมแรง พฤติกรรมนั้นก็มี แนวโน้มที่จะเกิดขึ้นซ้ำ ๆ สกินเนอร์ ได้นำผลการทดลองมาใช้ในการเรียนการสอนไว้หลายรูปแบบ เช่น บทเรียนโปรแกรม และ เครื่องมือการสอน โดยยึดหลักการเสริมแรง และลักษณะอื่นๆ ที่สำคัญ ประกอบด้วย

ก. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมหรือลงมือกระทำด้วยตนเอง

ข. ให้มีความก้าวหน้าไปที่ละน้อยๆ

ค. ให้ผู้เรียนได้รู้ผลการกระทำในทันที

จากทฤษฎีการเรียนรู้ ที่ได้เสนอในข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาได้แนวคิดว่าการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะในครั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความพร้อม ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ความพึงพอใจ สนุกสนาน มีความสุขในการทำกิจกรรม การได้รับการฝึกฝนอยู่เป็นประจำ และได้รับการเสริมแรง จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ที่ดี **หลักในการสร้างแบบฝึก**

ในการสร้างแบบฝึก เป็นสิ่งจำเป็นในการสอน เพราะการฝึกฝนบ่อย ๆ และหลาย ๆ ครั้ง ย่อมทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่ว ควรมีวิธีในการสร้างแบบฝึก ดังนี้

กุสุยา แสงเดช (2545:6-7) ได้กล่าวแนะนำผู้สร้างแบบฝึกให้ยึดลักษณะแบบฝึกที่ดี ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยากเกินไป เพราะจะทำให้ความเข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองได้

2. แบบฝึกที่ดีมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดหมายของการฝึก ลงทุนน้อยใช้ได้นาน ทนสมัย

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกที่ดีควรแยกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไปแต่ควรมีกิจกรรมหลายแบบเพื่อสร้างความสนใจ และไม่เบื่อในการทำแบบฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนชำนาญ

5. แบบฝึกที่ดีมีทั้งแบบกำหนดคำตอบในแบบและให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ รูปภาพในแบบฝึก ควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของนักเรียน ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ว่า นักเรียนจะเรียนได้เร็วในการกระทำที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆมากยิ่งขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่ได้ฝึกนั้นมีคามหมายจ่อเขาตลอดไป

7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์เป็นต้น ฉะนั้นการทำแบบฝึกแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอและมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่านักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อนจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก

8. แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองต่อไป

9. การที่นักเรียนได้ทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆของนักเรียนชัดเจน ซึ่งจะช่วยครูดำเนินการปรับปรุงแก้ปัญหานั้นๆทันทั่วถึง

10. แบบฝึกที่ดีขึ้น นอกจากมีในหนังสือเรียนแล้ว จะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

11. แบบฝึก ที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆได้มากขึ้น

12. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการพิมพ์เป็นรูปเล่มที่แน่นอนลงทุนต่ำ การใช้พิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้งไป นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนได้อย่างมีระบบและมีระเบียบ

จากแนวคิดการสร้างแบบฝึกข้างต้นผู้ศึกษาได้นำมาเป็นแนวทางในการจัดสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านเขียนสะกดคำ โดยมีวิธีการสร้าง ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. วิเคราะห์เนื้อหา หรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาย่อย ๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและกิจกรรมการฝึก

3. พิจารณาจุดประสงค์ รูปแบบขั้นตอนการใช้กิจกรรมการฝึก เช่นจะนำแบบฝึกไปใช้ได้อย่างไร และแบบฝึกมีส่วนประกอบอะไรบ้าง

4. สร้างแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนแบบฝึกให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของแบบฝึก

5. สร้างกิจกรรมการฝึก เพื่อพัฒนาทักษะย่อย ๆ ในแบบฝึกแต่ละชุด

6. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบฝึกเพื่อใช้วัดและประเมินผลของ การเรียนแบบฝึก

7. นำแบบฝึกและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองใช้ เพื่อหาความบกพร่องและคุณภาพ

8. นำผลที่ได้จากการทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไข

9. รวบรวมเป็นชุด จัดทำขั้นตอนการฝึก เพื่อประโยชน์ต่อไป

หลักในการฝึก

1. ในการฝึกทักษะควรทำหลังจากนักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ แล้ว

2. ฝึกทักษะตามความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนที่เห็นคุณค่าและประโยชน์ในการฝึก
3. การฝึกควรให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้น นักเรียนทุกคนไม่จำเป็นต้องได้รับการฝึกแบบเดียว
4. การทำแบบฝึกหัดนั้น ควรจะฝึกเฉพาะเรื่องและให้จบเรื่องนั้น ๆ ก่อนจึงจะฝึกเรื่องต่อไป
5. ในการฝึก ไม่ควรให้ซ้ำซากจนน่าเบื่อ ควรจะฝึกเพื่อให้เกิดทักษะหรือความชำนาญใช้เวลาในการฝึกทักษะพอสมควร ไม่มากหรือน้อยเกินไป ฝึกทักษะเฉพาะเรื่องที่เป็นประโยชน์จริง ๆ ควรใช้กิจกรรมหลาย ๆ แบบ และฝึกหลาย ๆ ครั้งในแต่ละทักษะ
6. การฝึกให้ได้ผลดีต้องเป็นรายบุคคล
7. แบบฝึก ควรมีมาตรฐานจัดให้เหมาะสม มีคำตอบที่ถูกต้อง ให้คำตอบกับผู้เรียนได้ตรวจสอบควรจะได้คะแนนในการทำแบบฝึกหัดแต่ละครั้ง เพื่อวัดความก้าวหน้า

ประโยชน์ของแบบฝึก

รชนี ศรีไพรวรรณ (2517:189) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึก ไว้ว่า

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้
4. ฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

สฤัญญา โพธิ์สุวรรณ (2541:20) ได้กล่าวถึงแบบฝึกว่า แบบฝึกมีไว้ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยเสริมให้เกิดทักษะ และความแตกฉานในบทเรียน และได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกซึ่งสรุปได้ คือ นำไปใช้เสริมหนังสือแบบเรียน สามารถแบ่งเบาภาระของครูเพราะแบบฝึก เป็นสื่อการสอนที่ได้จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ทั้งยังเป็นเครื่องช่วยฝึกฝนและส่งเสริมทักษะได้ดียิ่งขึ้น

Petty (อ้างใน วรรณข บุปผา. 2548:8) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะ แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกทักษะ แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้เด็กลงมือทำหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือช่วยที่มีค่าของครูที่สนองความต้องการเป็นรายบุคคลในชั้นเรียน
4. แบบฝึก ช่วยเสริมทักษะให้คงทน ลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนั้น ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด
5. แบบฝึกหัดที่ใช้จะเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกหัดที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึกหัด ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่าง ๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันเวลาที่

8. แบบฝึกที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือเรียนจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว จะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาในการลอกแบบฝึกหัดจากตำราเรียนหรือกระดานดำ ทำให้มีเวลาและโอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ย่อมลงทุนต่ำกว่าการที่จะใช้วิธีพิมพ์ลงในกระดาษไขทุกครั้ง นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการที่ผู้เรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

สุนันtha สุนทรประเสริฐ (2543:3) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้หลายข้อด้วยกัน ดังต่อไปนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระครูได้มาก เพราะแบบฝึกเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบและมีระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะ แบบฝึกหัดเป็นเครื่องมือที่ช่วยเด็กในการฝึกทักษะ แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขา จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดจึงไม่ใช่สมุดฝึกที่ครูจะให้เด็กลงมือทำหน้าต่อหน้า แต่เป็นแหล่งประสบการณ์เฉพาะสำหรับเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และเป็นเครื่องมือช่วยที่มีค่าของครูที่สนองความต้องการเป็นรายบุคคลในชั้นเรียน

4. แบบฝึกช่วยเสริมทักษะให้คงทน ทักษะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนั้น ได้แก่ ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้งเน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิดจากการศึกษาเอกสารที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะนั้นมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียน นอกจากนี้ยังช่วยเสริมความรู้ให้กับนักเรียนหลังจากการเรียนรู้ในหนังสือเรียนปกติ นับว่าเป็นสื่อที่สามารถพัฒนานักเรียน ช่วยลดภาระการสอนของครู เป็นการประเมินผลนักเรียนไปในตัวด้วย จึงทำให้ทราบข้อบกพร่องและสามารถส่งเสริมหรือแก้ไขทันที ทำให้เกิดทักษะต่างๆที่คงทน

การหาประสิทธิภาพของแบบฝึก

สุกิจ ศรีพรหม (2541:70) ได้แบ่งการนำผลจากการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกไปใช้สำหรับส่วนที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. สำหรับหน่วยงานผลิตแบบฝึก เป็นการประกันคุณภาพของชุดการฝึกว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะผลิตออกมา

2. สำหรับผู้ที่ใช้แบบฝึก ซึ่งแบบฝึกจะทำหน้าที่สอน โดยที่ช่วยสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง แบบฝึกที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ นักเรียนเกิด การเรียนรู้จริง

3. สำหรับผู้ผลิตแบบฝึก การทดสอบประสิทธิภาพ จะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในแบบฝึกเหมาะสมต่อการเข้าใจ ซึ่งจะทำให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2535:55) ได้กล่าวถึง การคำนวณหาประสิทธิภาพโดยคำนวณธรรมดา หาค่า E1 และ E2 ดังนี้

การหาค่า E1 หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของงานหรือแบบฝึกหัด กระทำได้โดยการเอาคะแนนทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนเป็นร้อยละ

การหาค่า E2 หมายถึง ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จะไม่มีปัญหาในการคำนวณมากนัก เพราะอาจทำได้จากการเอาคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมารวมกันหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วน เพื่อหาค่าร้อยละ จากความหมายของแบบฝึกหรือแบบฝึกเสริมทักษะที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึก คือ สิ่งที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่สำคัญอย่างหนึ่งมีไว้ให้นักเรียนฝึกฝน เพื่อเพิ่มทักษะภายหลังที่นักเรียนได้เรียนเนื้อหาจากแบบเรียนปกติ แล้วแบบฝึกจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความรู้ความสามารถและทักษะในสิ่งที่เรียนมากขึ้นจึงนับว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญ ที่ครูสามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่จุดหมายได้

ความหมายของแบบทดสอบ

กาญจนา วัฒายุ (2548:177) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบ (Test) หมายถึง ชุดของสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปใช้กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาและสามารถสังเกตหรือวัดได้ในการวัดจึงต้องให้ข้อความเป็นสิ่งกระตุ้น เพื่อให้ผู้ตอบใช้ความรู้ความสามารถหาคำตอบ คำตอบที่ถูกเป็นสิ่งที่แสดงให้ทราบว่าผู้ตอบมีความรู้ ความสามารถเพียงใด

ประเภทของแบบทดสอบ แบบทดสอบแบ่งได้หลายประเภท ซึ่งการศึกษาค้นคว้าผู้รายงานได้ศึกษาแบบทดสอบที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความนักเรียนดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ คำว่า แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ว่า หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองด้านต่างๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างแล้ว ได้แก่ แบบทดสอบความรู้ด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้การคิดวิเคราะห์ การประเมินค่า

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองและแบบทดสอบมาตรฐาน

พิชิต ฤทธิ์เจริญ (2545:95) กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบทดสอบที่ใช้ความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียน เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด โดยทั่วไปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นใช้กันทั่วไปในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

2.2.1. แบบทดสอบอัตนัย (Subjective or Essay Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามหรือปัญหาให้แล้วให้ผู้ตอบเขียนโดยแสดงความรู้ ความคิด เจตคติ ได้อย่างเต็มที่

2.2.2 แบบทดสอบปรนัย หรือแบบให้ตอบสั้น ๆ (Objective Test of Short Answer) เป็นแบบสอบถามที่กำหนดให้ผู้สอบเขียนตอบสั้น ๆ หรือคำตอบให้เลือกแบบจำกัดคำตอบ (Restricted Response Type) ผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความรู้ ความคิดได้อย่างกว้างขวางเหมือนแบบสอบอัตนัย แบบทดสอบชนิดนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบทดสอบถูก – ผิด แบบทดสอบเติมคำ แบบทดสอบจับคู่ และแบบทดสอบเลือกตอบ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการวิเคราะห์และปรับปรุงอย่างดีจนมีคุณภาพ มีมาตรฐาน กล่าวคือมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ วิธีการให้คะแนน และการแปลความหมายของคะแนน

แนวคิดและทฤษฎีการเล่นลูกสองมือล่าง

สหชัย แสงสุนทร (2557).กล่าวถึง ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง มีวิธีดังต่อไปนี้

1. การจับมือเล่นลูกด้วยการเสิร์ฟลูกหลังมือ การเล่นลูกด้วยการเสิร์ฟลูกหลังมือในกีฬาแบดมินตัน ชิดกัน มือทั้งสองต้องสัมผัสกันแน่นเพื่อให้แขนทั้งสองเสมอกัน ทำให้การควบคุมลูกแบดมินตันเป็นไปตามทิศทางที่ต้องการได้ง่าย วิธีที่จะทำให้มือทั้งสองข้างแนบชิดกันมี 3 ลักษณะดังนี้

1.1 โดยวิธีการจับไม้ จับไม้ด้วยวิธีการจับแบบตอกตะปูโดยการเสิร์ฟด้วยลูกมือบนแล้วเสิร์ฟด้วยลูกมือบน

1.2 โดยวิธีการตีลูกใช้มือใดมือหนึ่งโยนลูกขึ้น ใช้อีกมือหนึ่งตีลูกไปข้างหน้าในการเล่นแบดมินตัน

2. จุดที่สัมผัสลูกแบดมินตัน บริเวณที่ถูกลูกบอลคือบริเวณไม้แบดมินตันยกเหนือศีรษะ

3. ท่าการเล่นลูกเสิร์ฟหลังมือ

1. ยืนเท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้าห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่

2. ย่อเข่าลงให้หัวเข่าเลยปลายเท้าเล็กน้อยก้มลำตัวให้หัวไหล่อยู่ในแนวระดับของเข่ายกส้นเท้าขึ้นเล็กน้อยน้ำหนักตัวอยู่ที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง ตรงบริเวณโคนหัวแม่เท้าได้ฝ่าเท้า จับไม้ในมือมือในท่าที่ถูกต้อง

3. การรู้จังหวะลูก รู้ความเร็ว รู้ทิศทาง และประมาณน้ำหนักของลูกบอลเป็นสิ่งสำคัญอีกทั้งผู้เล่นต้องมีความสามารถในการเคลื่อนที่และการหยุดเป็นอย่างดี

4. นิ้วกลาง ข้อครึ่งตอนปลาย

5. นิ้วนาง หนึ่งข้อตอนปลาย

6. นิ้วก้อย ข้อครึ่ง บางครั้งก็ไม่สัมผัสลูกบอล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

สันติ สุขมาตา (2555).งานวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นลูกเสิร์ฟหลังมือและความพึงพอใจต่อการฝึกกีฬาแบดมินตันเพื่อศึกษาเจตคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนได้ดำเนินการสร้างเกณฑ์และแบบทดสอบเพื่อศึกษาเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาภาคเรียนที่ 1 ในปีการศึกษา 2561 มีการทดลองใช้และได้ผลเป็นที่น่าพอใจส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนวิชาพลศึกษา

พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาร่างกายจิตใจอารมณ์สติปัญญาและสังคมด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาอันเป็นผลมาจากการปฏิบัติกิจกรรมพลศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกปฏิบัติกีฬาฟุตบอลทำให้นักเรียนมีทักษะการปฏิบัติเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาสูงขึ้นเป็นที่น่าสนใจ พลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับมนุษย์มากโดยเฉพาะในส่วนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตเพราะพลศึกษาเป็นวิชาที่สร้างสรรค์จิตใจของมนุษย์ซึ่งเกี่ยวข้องกับความคิดตลอดจนกระบวนการทางร่างกายตลอดจนช่วยให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามทั้งสติปัญญาอารมณ์และสังคม

วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้ และคณะ(2544) ได้ศึกษาเกณฑ์มาตรฐานสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ปีการศึกษา 2543 จำนวนทั้งสิ้น 1,200 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 600 คน และนักเรียนหญิง 600 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย Kasetart Youth Fitness Test จากการศึกษพบว่า สมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีเกณฑ์มาตรฐานแต่ละรายการดังนี้

นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3

ต้นพื้น 30 วินาที 27, 28 และ 28 ครั้งขึ้นไป ระดับดีมาก, 21-26, 24-27 และ 24-27 ครั้ง ระดับดี, 17-20, 20-23 และ 21-23 ครั้ง ระดับปานกลาง, 11-16, 17-19 และ 17-20 ครั้ง ระดับค่อนข้างต่ำ และ 10, 16 และ 16 ครั้งลงมา ระดับต่ำ

นั่งงอตัวไปข้างหน้า 15, 16 และ 16 เซนติเมตรขึ้นไป ระดับดีมาก, 9-14, 9-15 และ 10-15 เซนติเมตร ระดับดี, 3-8, 2-8 และ 4-9 เซนติเมตร ระดับปานกลาง, -3) -2), -5)-1, และ -2)-3 เซนติเมตร ระดับค่อนข้างต่ำ และ -4, -6 และ -3 เซนติเมตรลงมา ระดับต่ำ

วิ่งเดิน 1,000 เมตร 4.50, 4.45 และ 4.10 นาทีลงมา ระดับดีมาก, 4.51-5.40, 4.46-5.35 และ 4.11-4.59 นาที ระดับดี, 5.41-6.50, 5.36-6.45 และ 5.00-5.59 นาที ระดับปานกลาง, 6.51-7.50, 6.46-7.45 และ 6.00-6.59 นาที ระดับค่อนข้างต่ำและ 7.51, 7.46 และ 7.00 นาทีขึ้นไป ระดับต่ำ

นักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3

ต้นพื้น 30 วินาที 24, 26 และ 24 ครั้งขึ้นไป ระดับดีมาก, 19-23, 21-25 และ 20-23 ครั้ง ระดับดี, 15-18, 15-20 และ 15-19 ครั้ง ระดับปานกลาง, 10-14, 10-14 และ 11-14 ครั้ง ระดับค่อนข้างต่ำ และ 9, 9 และ 10 ครั้งลงมา ระดับต่ำ

นั่งงอตัวไปข้างหน้า 17, 17 และ 16 เซนติเมตรขึ้นไป ระดับดีมาก, 11-16, 11-16 และ 10-15 เซนติเมตร ระดับดี, 5-10, 6-10 และ 5-9 เซนติเมตร ระดับปานกลาง, -1) -4), -1)-5, และ -1)-4 เซนติเมตร ระดับค่อนข้างต่ำ และ -2, 0 และ -2 เซนติเมตรลงมา ระดับต่ำ

วิ่งเดิน 1,000 เมตร 5.59, 5.50 และ 5.50 นาทีลงมา ระดับดีมาก, 6.00-6.59, 5.51-6.60 และ 5.51-6.59 นาที ระดับดี, 7.00-7.59, 7.00-7.50 และ 7.00-8.00 นาที ระดับปานกลาง, 8.00-8.50, 7.51-8.40 และ 8.01-9.00 นาที ระดับค่อนข้างต่ำและ 8.51, 8.41 และ 9.01 นาทีขึ้นไป ระดับต่ำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา ประจำปีการศึกษา 2566
จำนวน 23 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา ประจำปีการศึกษา 2566 จำนวน 23 คน

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบฝึก และแบบวัดทักษะ

- เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบ

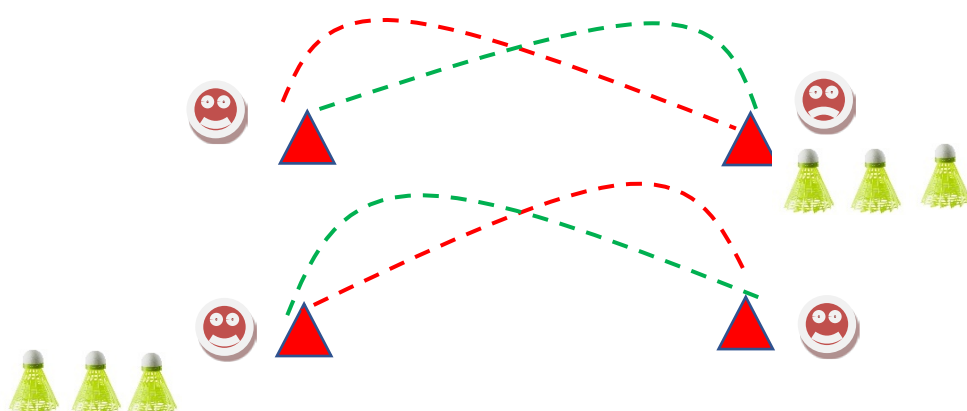
1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัย ตำรา บทความ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกีฬาแบดมินตัน
2. แบบฝึกการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ กีฬาแบดมินตัน
3. เกณฑ์การทดสอบทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ กีฬาแบดมินตัน

- ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้

1. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ชุด ๆ ละ 3 แบบ คือ การเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ และเล่นการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์แบบโต้คู่
2. จากการสังเกตจากการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ของนักเรียนขณะปฏิบัติตามแบบทดสอบ

เครื่องมือการวัดชุดที่ 1

แบบฝึกปฏิบัติที่ 1 การขว้างลูกโด่งด้วยหน้ามือ แบบ 2 คน

- ให้นักเรียนจับคู่กันฝึกการขว้างลูกโด่งด้วยหน้ามือโดยฝึกทีละคู่
- ให้นักเรียนยืนห่างกันประมาณ 3-5 เมตร คนละข้างหันหน้าเข้าหากันและขว้างลูกโด่งหน้ามือไปมาคู่ละประมาณ 3-5 ลูก ฝึกทักษะการขว้างลูกโด่งด้วยหน้ามือ ลักษณะท่าทางการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) ที่ถูกต้อง

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 5	ผ่าน
ต่ำกว่า 5	ไม่ผ่าน

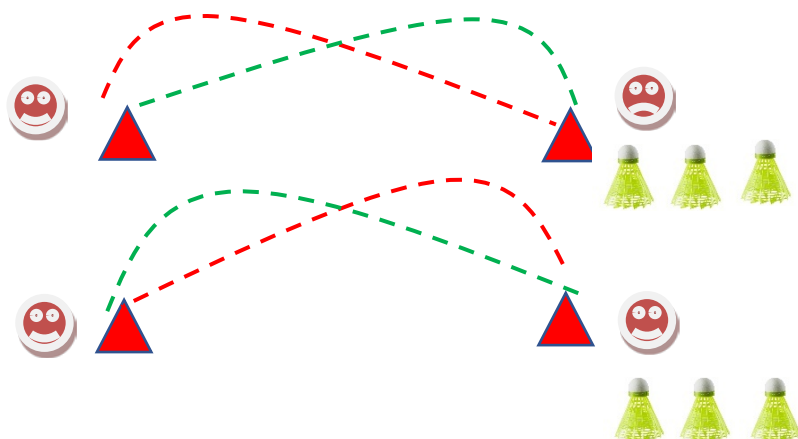
แบบฝึกปฏิบัติที่ 2 ทักษะการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) ลูกแบดมินตันผูกไว้ที่เสา ระดับลูกอยู่เหนือศีรษะ แบบ 1 คน

- ให้นักเรียนฝึกการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) ด้วยหน้ามือ โดยฝึกทีละ 1 คน
- ให้นักเรียนยืนตีลูกแบดมินตัน ยืนในลักษณะท่าทางการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) ตีลูกประมาณ 5 ครั้ง ฝึกทักษะการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์)

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 10	ผ่าน
ต่ำกว่า 10	ไม่ผ่าน

แบบฝึกปฏิบัติที่ 3 ทักษะการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) แบบคู่

- ให้นักเรียนจับคู่กันฝึกการตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) โดยฝึกทีละคู่ 5 คู่
- ให้นักเรียนยืนห่างกันประมาณ 5 – 10 เมตร คนละข้างหันหน้าเข้าหากันและตีลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์) ไปมาคู่ละประมาณ 20 ไม้ ฝึกทักษะการลูกโด่ง (โฟร์แฮนด์)

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 15	ผ่าน
ต่ำกว่า 15	ไม่ผ่าน

เครื่องมือการวัดชุดที่ 2

แบบที่ 1 ผู้ฝึก ได้กับคู่ไปมาจำนวน 5 ครั้ง ระยะ 3 เมตร

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 5	ผ่าน
ต่ำกว่า 5	ไม่ผ่าน

แบบที่ 2 ผู้ฝึก ได้กับคู่ไปมาจำนวน 10 ครั้ง ระยะ 3 เมตร

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 10	ผ่าน
ต่ำกว่า 10	ไม่ผ่าน

แบบที่ 3 ผู้ฝึก ได้กับคู่ไปมาจำนวน 15 ครั้ง ระยะ 3 เมตร

จำนวนลูกที่ได้	เกณฑ์การประเมิน
มากกว่า 15	ผ่าน
ต่ำกว่า 15	ไม่ผ่าน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ 4 สัปดาห์ โดยมีการแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลผลการทดสอบทั้งหมด 2 ครั้ง กำหนดวันเวลาในครั้งที่ 1 และที่ 2
2. ดำเนินการทดสอบ นักเรียนในกลุ่มประชากรทั้งหมด 23 คน
3. ครั้งที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 1 ทำการทดสอบก่อนการฝึกทักษะกีฬาแบดมินตันของประชากรทั้งหมด

และบันทึกผลในแบบบันทึกผลการทดสอบ

4. ในช่วงที่มีการเรียนการสอนสัปดาห์ที่ 4-5 ให้นักเรียนทำการฝึก ในแบบฝึกที่ 1-3 ของชุดที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 6-7 ให้นักเรียนทำการฝึก ในแบบฝึกที่ 1-3 ของชุดที่ 2 ทำการทดสอบครั้งที่ 2 แล้วบันทึกผลการทดสอบครั้งที่ 2

5. ผู้วิจัยควบคุมการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จากนั้นนำไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำข้อมูลที่ได้ไปเทียบเกณฑ์การทดสอบทักษะกีฬาแบดมินตัน

6. นำข้อมูลที่ได้ทั้ง 2 ครั้งมาวิเคราะห์ข้อมูล พัฒนาการ แล้วสรุปผลการวิจัย

4. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้ง 2 ครั้ง

ครั้งที่ 1 ก่อนเรียนการฝึกสัปดาห์ที่ 1 ทดสอบทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 23 คน โรงเรียนสามัคคีศึกษา

ครั้งที่ 2 หลังเรียนการฝึก สัปดาห์ที่ 8 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 23 คน โรงเรียนสามัคคีศึกษา

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยใช้สถิติดังนี้

ค่าร้อยละ

$$\text{สูตร} = \frac{\text{จำนวนที่นับได้} \times 100}{\text{จำนวนเต็มทั้งหมด}}$$

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยเรียน การศึกษาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ กีฬาแบดมินตันวิชาพลศึกษาโดยใช้การสอนแบบสาธิตนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โรงเรียนสามัคคีศึกษา ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแสดงเป็นตาราง

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ประเภทเดียว

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา			ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	15	31	32.61	67.39
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	38	8	82.61	17.39

จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 15 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 8 คน แสดงว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ที่ดีขึ้น ในการฝึกและปฏิบัติ วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 17 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน แสดงว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ดีได้คู่ ที่ดีขึ้น ในการฝึกและปฏิบัติ วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	30	16	65.22	34.78
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	40	6	86.96	13.04

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบผลการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ในการฝึกกีฬาแบดมินตันของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 23 คน โรงเรียนสามัคคีศึกษา
2. เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดีขึ้นหลังจากการฝึกปฏิบัติทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 23 คน โรงเรียนสามัคคีศึกษา

สรุปผล

เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ของนักเรียน

ทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 8 คน และไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 32.61 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 67.39 ไม่ผ่าน

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 23 คนผ่านเกณฑ์ จำนวน 15 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 82.61 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 17.39 ไม่ผ่านแสดงว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ที่ดีขึ้นในกีฬาแบดมินตัน

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		(ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	15	31	32.61	67.39
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	38	8	82.61	17.39

เกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ตีโต้คู่แบดมินตัน ของนักเรียน

ทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 13 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 65.22 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 34.78 ไม่ผ่าน

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 17 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 86.96 ผ่าน และคิดเป็นร้อยละ 13.04 ไม่ผ่าน แสดงว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ตีโต้ คู่ ที่ดีขึ้น ในกีฬาแบดมินตัน

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวนนักศึกษา		ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)	
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	30	16	65.22	34.78
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	40	6	86.96	13.04

ผลจากการศึกษาการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ในวิชา วิชาพลศึกษา เพื่อพัฒนา
สุขภาพ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงต่างก็มีทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ที่
ดีขึ้นในการเรียน วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยร้อยละที่ได้

อภิปรายผล

จากการวิจัยในชั้นเรียนผลปรากฏว่า ผลการทดสอบการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ของ
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 23 คน โรงเรียนสามัคคีศึกษาที่มีทักษะการเล่นลูกหลังมือ
พบว่า มีการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ อยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้น เห็นได้ว่า ผลการฝึกพัฒนา มีการ
พัฒนาขึ้นจากเดิมทุกคน และมีทักษะในการเล่นลูกหน้ามือที่ดีขึ้นจากเดิมทุกคน จึงทำให้บรรลุผลตาม
วัตถุประสงค์ของงานวิจัยและ ตามทฤษฎีการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ที่ผู้วิจัยได้อ้างไว้ในเอกสารและงานวิจัยที่
เกี่ยวข้อง ในบทที่ 2 ความตั้งใจใจต่อการฝึกพัฒนาทักษะ มากที่สุด คือหลังจากเข้าร่วมการฝึกแล้วนักเรียนมี
ทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ในกีฬาแบดมินตันพัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ได้จริง นักเรียนมีความเข้าใจใน
การฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ กีฬาแบดมินตัน นักเรียนสามารถนำทักษะการเล่นตีลูกโด่ง
โฟร์แฮนด์ ไปใช้ในการประกอบการเรียนวิชาพลศึกษาและการเล่นกีฬา ทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ของ
นักเรียนมีการพัฒนาขึ้นและนักเรียน มีเกณฑ์การทดสอบที่น่าพึงพอใจที่ครูได้นำมาฝึกทักษะกีฬาและในขณะที่
เข้าร่วมการฝึกในเรื่องการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ในทักษะกีฬาแบดมินตันนักเรียนมีอารมณ์ แจ่มใสและ
สนุกสนาน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ขณะที่ทำการทดสอบครูประจำวิชาควรให้คำแนะนำ อย่างถูกต้อง และเอาใจใส่กับนักเรียนให้มาก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เกณฑ์และแบบทดสอบที่ใช้ควรผ่านการทดสอบหลาย ๆ ครั้งเพื่อนำมาแก้ไขต่อไป
2. ควรมีการวิจัยโดยใช้สื่อประเภทอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเล่นแบดมินตัน เช่น ใช้สื่อโมเดลจำลอง
หรือสื่อวีดิทัศน์ที่เกี่ยวข้องกับ ลักษณะการเล่นแบดมินตัน

ภาคผนวก

แบบทดสอบ

ตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินจากการทดสอบการเล่นลูกในการตีลูกหลังมือในการเสริฟงานวน 15 ครั้ง

นักศึกษา	เกณฑ์การทดสอบ	
เลขที่	ทดสอบครั้งที่ 1 ก่อนเรียน (15)	ทดสอบครั้งที่ 2 หลังเรียน (15)
1	ไม่ผ่าน	ผ่าน
2	ผ่าน	ผ่าน
3	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
4	ไม่ผ่าน	ผ่าน
5	ไม่ผ่าน	ผ่าน
6	ผ่าน	ผ่าน
7	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
8	ผ่าน	ผ่าน
9	ไม่ผ่าน	ผ่าน
10	ผ่าน	ผ่าน
11	ไม่ผ่าน	ผ่าน
12	ผ่าน	ผ่าน
13	ไม่ผ่าน	ผ่าน
14	ผ่าน	ผ่าน
15	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
16	ไม่ผ่าน	ผ่าน
17	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
18	ผ่าน	ผ่าน
19	ไม่ผ่าน	ผ่าน
20	ผ่าน	ผ่าน
21	ไม่ผ่าน	ผ่าน
22	ไม่ผ่าน	ผ่าน
23	ไม่ผ่าน	ผ่าน

สรุปจากตารางที่ 1 แสดงเกณฑ์การประเมินที่ได้จากการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ในการเล่น แบดมินตัน ของนักเรียน

ทดสอบครั้งที่ 1 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 13 คน และไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 10

ทดสอบครั้งที่ 2 จำนวน 23 คน ผ่านเกณฑ์ จำนวน 17 คนและไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 6 คน

แสดงว่านักศึกษามีการพัฒนาทักษะการเล่นตีลูกโด่ง โฟร์แฮนด์ ในกีฬาแบดมินตัน ที่ดีขึ้น ในการฝึกและ ปฏิบัติ วิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาสุขภาพ

เกณฑ์การทดสอบ	จำนวน	นักเรียน	ค่าเฉลี่ย	(ร้อยละ)
	ผ่าน	ไม่ผ่าน	ผ่าน	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 1 ก่อนเรียน	13	10	32.61	67.39
ครั้งที่ 2 หลังเรียน	17	6	82.61	17.39

แบบทดสอบ

ตารางที่ 2 แสดงเกณฑ์การประเมินจากการทดสอบการเล่นลูกมือบนตีหลังมือในการตีโต้กับคู่ ระยะห่าง 3 เมตร จำนวน 15 ครั้ง

นักเรียน	เกณฑ์การทดสอบ	
คู่ที่ เลขที่	ทดสอบครั้งที่ 1 ก่อนเรียน (15)	ทดสอบครั้งที่ 2 หลังเรียน (15)
1-2	ผ่าน	ผ่าน
3-4	ผ่าน	ผ่าน
5-6	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
7-8	ผ่าน	ผ่าน
9-10	ผ่าน	ผ่าน
11-12	ผ่าน	ผ่าน
13-14	ไม่ผ่าน	ไม่ผ่าน
15-16	ผ่าน	ผ่าน
17-18	ไม่ผ่าน	ผ่าน
19-20	ผ่าน	ผ่าน
21-22	ผ่าน	ผ่าน
23-4	ไม่ผ่าน	ผ่าน

บรรณานุกรม

สันติสุข มาตา(2555).วิจัยในชั้นเรียน : เรื่องการศึกษาเจตคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนวิชาพลศึกษา เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพวิทยาลัยการอาชีพฝางสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
สหะชัยแสงสุนทร(2557).กลุ่มสาระการเรียนรู้ สุขศึกษาและพลศึกษาหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการเล่นลูกบอลด้วยมือล่างโรงเรียนบางแก้วประชาสรรค์อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ
<http://www.kruchai.net/>
วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้ และคณะ(2544) มาตรฐานสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 5 ปีการศึกษา 2543
ขอขอบคุณข้อมูลจาก : <http://www.tuifino.com/volleyball/set1.html>